

Berkes Blanka

Fera és a tündérvilág

2. kötet

Az elveszett Follion nyomában

Bevezető rész

Mielőtt Osmunda királynő elindult volna Devotis a csúf goblin megkeresésére, Nimbustól kért tanácsot.

Először is belekukkantott az igazság tükrebe, hogy lássa, melyik útvonalon haladjon, és milyen akadályokba ütközhet. Hiszen Devotis észak felé vette az irányt és a varázserdei lakosok jól tudták, hogy ez bizony baljóslatúan hangzik, mert északon laknak a leggonoszabb teremtmények, akik még mindig veszélyeztetik a Varázserdő és Flossia Birodalmát.

Amikor Osmunda meg akarta nézni a Follion ősi tündérkönyvet, hogy felvértezze magát a gonoszok elleni varázsigékkel szemben, ijedten így szólt Nimbuszhoz: – Nimbusz! Te rejtetted el a Folliont? Nem találok seholt!

– Ugyan, Osmunda, miért rejtettem volna el? Mindig meg szoktuk nézni a jóslatokat és a varázsigéket. Szinte minden egyes nap szükség van rá. Itt kell lennie valahol!

Együtt elkezdték átfésülni a Fellegek Birodalmának hatalmas palotáját, de nem jutottak semmire. Majd Osmunda a felhőtündéreket is megkérdezte a Follion holléte felől, ám ők sem tudtak megnyugtató választ adni.

Nimbus is egyre idegesebb lett és összehívta az aprónépeket egy közös varázserdei gyűlésre, ahol megkérdezte a lakosokat, mit tudnak a Follion felől. A manók és a tündérek felháborodtak a kérdésen, mert a Folliont csakis Osmunda és Nimbus forgathatta a kezében. Egy egyszerű tündér nagyon ritkán olvasható bele. Majd egyöntetűen azt kiáltották: – Ferának is megmutattátok legbecesebb könyvünket! Biztos magával vitte az emberek világába!

Osmunda királynő és jóbarátja, Oxalis, valamint Nimbus is nagyon mérgesek lettek e válasz hallatán. A királynő szinte vaskezűen szólt népéhez: – Nem szégyellitek magatokat?

Ráfogni egy ártatlan lelkű, segítőkész lányra ilyen csúnya dolgot! Elfelejtettétek, hogy nélküle nem nyertük volna meg a háborút?

Mindenki lehajtott fejjel és lesütött szemmel hallgatta a korholást, mert a királynőnek igaza volt, és senki nem mert visszafeleselni.

Osmunda, Oxalis és Nimbus még egyszer körülnéztek a Fellegek Birodalmának óriási palotájában, hátha mégis előkerül a Follion.

Hosszas keresgélés után Osmunda végül újból az igazság tükrét hívta segítségül és ámulva nézte, hogy a Follion illetéktelen kezekbe került, méghozzá Tenebrosa testvéréhez, Darkogonhoz, aki az északi Frigusson Birodalmának leggonoszabb királya.

Ott volt vele Devotis is és együtt szövögették aljas terveiket, mert Darkogon király bosszút esküdött Tenebrosa halála miatt.

Osmunda és Oxalis együtt kitervelték az útvonalat és a Follion visszaszerzését is.

1.

Évekkel később

Osmunda királynő és segédje, Oxalis a térkép alapján hiába jelölték ki azt az útvonalat, ami a legveszélytelenebbnek tűnt az északi királyság, Frigusson irányába. Pontosan tudták, hogy a legrövidebb úton is hemzsegnének az orkok és a Follion tündérkönyv nélkül szinte esélyük sincsen elérni Darkogon király palotáját.

Osmunda meghozta azt a döntést, hogy hosszú idő után újból meglátogatja Ferát. Ezzel Oxalis is egyet értett.

– Mit gondolsz, Oxalis? Látni fog engem még?

– Immár a mi kicsi Feránkból kész hölgy lett, így ezt nem tudhatom biztosan. A varázsereje nem csökkent, mert megnéztem Nimbusz igazságtükrében. Tudod, hogy milyen alapos vagyok és ennek is utánanézttem. Engem inkább más aggaszt vele kapcsolatban.

– Talán megváltozott? Alábbhagyott lelkének tisztasága?
– kérdezte Osmunda.

– Dehogy! Nem erről van szó! Hogy is mondjam el neked, Osmunda...? Nem biztos, hogy olyan nagy a jelentősége!

– Oxalis, az Istenért! Ne kertelj nekem! Mindenről tudnom kell!

– Az igazság az, hogy szerelmes!

– Szerelmes? De hát az nem baj, mert ez az érzés csak fokozza a meglévő varázserejét! – nevetett a királynő.

– Igen, ez is igaz! A baj csak azzal van, hogy nem másba, mint Darkogon király fiába, Alvaroba!

Osmunda arcára szinte ráfagyott a mosoly, mert nem értette, miként lehet Fera szerelmes Alvaro hercegre, mikor nem is találkoztak.

– Oxalis, miként lett Fera szerelmes Alvaro hercegre? Mert ezt is tudnod kell és kötelességed elmondani nekem!

Nagyon dühös lett Osmunda és elkezdett az álommanókra gyanakodni, aminek hangot is adott.

– Semmi közük az álommanóknak ehhez, hidd el!

– Akkor mégis, hogy történhetett ez meg? Hm?

– Mint tudod, megnéztem Nimbus igazságtükrét és azt láttam, hogy Alvaro herceg nem osztozik apja gonosz terveinek megvalósításában. Ezért Darkogon azzal büntette fiát, hogy a varázslaboratóriumában kell nap mint nap takarítania, majd dolga végeztével szobafogságot rótt a hercegre. Alvaro herceg olvasta a Follion tündérkönyvet, ami a szentivánéji jóslatról szól és Feráról. Apja tudta nélkül kikevert magának egy olyan varázsfőzetet, ami az álmok birodalmába vezeti és ahhoz a lányhoz, akiről a jóslat szól.

– Ajaj! Már értem! Álmukban találkoztak.

– Igen, mert Alvaro herceg nagyon szeret szabad lenni, amitől apja megfosztotta. Nem lovagolhat, mi több, ki sem mozdulhat a szobájából. Ezért csinálta magának a főzetet, mellyel kárpótolhatja a számára oly értékes időt, amit a természetben tölthetne.

– Oxalis, milyen természetben? Hiszen északon hideg van és a hórengetegtől szinte azt se tudod, hol vagy.

– Darkogon megengedte Alvaro hercegnek, hogy csináljon magának egy elkülönített részt, ahol tavasz van. No, nem azért, mert Darkogon olyan jó apa, hanem mert kíváncsi volt fia varázsserejére.

– Oh! Tehát bizonyítania kellett! Gondolom, miért. Darkogon arra volt kíváncsi, hogy azt a varázserőt, mellyel a herceg született, milyen mértékben tudja felhasználni fekete-mágiára – állapította meg a királynő.

– Igen!